

jaargang 42 - april 2015

BLAUWZUR

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**

V.U. Wouter van Kempen - Kapitein Joubertstraat 28 1040 Etterbeek

SPONSOR

Generaal Jacqueslaan 263 bc - 1050 Elsene

0478 45 47 61

INHOUD

VOORWOORD	3
EDITORIAAL	4
The Clash of the Titans - E. DECLERCQ	5
#JesuisCharlie: twee maten, twee gewichten? - J. MAES	9
Het Brusselse mobiliteitsbeleid staat voor een kantelmoment - P. VANDORPE	11
LVSF IN BEELDEN	14
Automatic Number Plate Recognition: op weg naar een dystopie - A. VANBEVER	15
Michel Maus en het fenomeen van technocratische partijen - R. VAN WESEMAEL	17
Na de bezetting van het Maagdenhuis - W. VAN KEMPEN	21
LVSF IN BEELDEN	24
"The greater risk lies in appeasement" - J. POTEMANS	25
Het einde van het intellectuele, politieke debat in België - N. BENIT	28
De comeback van de vrije meningsuiting - A. CASIER	30
LIBERALE BIBLIOTHEEK	32
VOORSTELLING BESTUUR 2014-2015	33
ERELEDEN	34

VOORWOORD

Best lezer

Het is een bewogen jaar geweest voor LVSV Brussel. Met een kalender boordevol interessante sprekers en debatten, waarvoor ik in het bijzonder mijn Politiek Secretaris moet bedanken, heeft onze vereniging haar goede naam alweer meer dan hoog gehouden. Deze editie van Blauwzuur telt negen briljante artikels, van zowel bestuursleden, aspirant-bestuursleden als één van onze Leuvense collega's.

Over het tweede semester kan ik zeer tevreden zijn. De regelmatige duo-organisatie van lezingen en debatten (waarbij werd samengewerkt met zowel facultaire als andere studentenverenigingen) heeft onze naam ingang doen vinden op plaatsen waar we voorheen onbekend waren. Ik hoop van harte dat daarmee een traditie is gestart, weliswaar zonder onze onafhankelijkheid en liberale inborst uit het oog te verliezen.

Naast lezingen, debatten, diepgaande cafégesprekken, deelname aan verschillende seminars en een geweldige internationale ervaring in de Baltische staten, hebben we de vrijheid van meningsuiting verdedigd waar het nodig was, ook wanneer de meningen uiteen liepen (cfr. Israël Apartheid week).

Dat aan deze editie zoveel bijdrages werden geleverd, is te danken aan een nieuwe instroom van jongliberaal talent dat het helemaal gaat maken binnen LVSV. Als wellicht laatste voorzitter geboren in de jaren '80 (en de vijfde en laatste 88'er) zwaai ik, samen met enkele generatiegenoten, binnenkort af. Het voorzitterschap wordt doorgegeven aan een waardige opvolger, die ongetwijfeld met evenveel overgave de passie voor het liberalisme zal overbrengen aan het jonge geweld. Het is een fantastische ervaring geweest.

Ik wens u veel leesplezier!

Wouter
VAN KEMPEN

Voorzitter

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSV Brussel, tenzij anders vermeld.

EDITORIAAL

An alles komt een einde, hoor je wel eens. Voor werkingsjaren en LVSV-carrières is het jammer genoeg niet anders. En dat einde van een werkingsjaar, dat gaat deze keer gepaard met een behoorlijke generatiewissel: terwijl de overblijvers van pakweg een jaar geleden op minder dan één hand te tellen zijn, staan een tiental jonge, blauwe krijgers klaar om het podium te bestormen, en om de VUB-gemeenschap te indoctrineren met een boodschap van individuele vrijheid (de enige vrijheid die naam waardig) en non-agressie.

Slechts nederig en vol dankbaarheid kan ik terugblikken op de kansen die ikzelf heb gekregen binnen LVSV, op wat mijn generatie heeft kunnen realiseren en op de rol die ik daarin heb kunnen spelen.

Maar zonder een occasioneel dieptepunt geen hoogtepunten, gebiedt de traditie. En één dieptepunt heeft de LVSV-familie jammer genoeg getroffen, toen bestuurslid (en vooral persoonlijke vriend) Jelle Boyen midden februari betrokken raakte bij een ernstig ongeval, in het verre Sri Lanka. Dat onze Jelle er weer bovenop komt, daar twijfelt geen mens aan. We wensen hem desalniettemin heel veel sterkte toe bij zijn revalidatie.

Voor de oude LVSV-garde is het welletjes geweest. De opvolgers staan klaar (het diverse gamma aan auteurs en sterke opiniestukken in deze editie maakt dat meer dan duidelijk), en als ik één goedbedoelde tip mag geven: houd u vast aan de takken van de bomen, beste lezer.

De meest talentvolle generatie in decennia bonkt op de grote poort. Binnen een jaar zijn de namen van mijn compagnons de route en mezelf nog slechts een verre herinnering aan de inleiding van een periode waarin de absolute suprematie van het LVSV werd gevestigd aan de Vrije Universiteit Brussel. En zo hoort het.

De hemelbestormers komen.

Alexander
CASIER

Politiek Secretaris
Hoofdredacteur

The Clash of the Titans

een verhaal over kameraadschap en micropolitiek

De strijd om het voorzitterschap van de Solvay Kring, de spannendste in jaren, is losgebarsten. Axel Van Strydonck en Gilles Lenaerts nemen het tegen elkaar op. Indien u zelf tot de edele klasse der handelsingenieurs behoort, of gewoon nieuwsgierig bent, wilt u zich wellicht graag een mening vormen. Omdat roddels passé zijn en politiek best wel boeiend is, breng ik een verhaal van micropolitiek aan de Vrije Universiteit Brussel. Twee kandidaten, twee interviews en vooral: twee visies op hoe de grootste facultaire studentenkring van de VUB moet worden bestuurd...

AXEL VAN STRYDONCK

Axel is, wat je kunt noemen, een wereldburger. Hij woonde al in China, Roemenië, Noorwegen en Congo.

Welke invloed heeft het op je gehad, Axel?

Ik heb al heel wat gezien, sterk uiteenlopende culturen, veel verschillende regeringen... tot ik in België terechtkwam, dat er toen even geen had.

Het vele reizen heeft me vooral de verschillende sociaal-politieke situaties in perspectief doen plaatsen. Je zal mij niet snel de straat zien op gaan voor een belasting meer of minder. In Congo was het wel even anders.

Je omschrijft jezelf als liberaal in hart en nieren. Wat spreekt je aan in het liberalisme?

De basisgedachte: een mens is intrinsiek vrij om te doen en te laten wat hij wil. Het klinkt mooi, niet? Pragmatisch bekeken is

een overheid natuurlijk onontbeerlijk, om een aantal basisrechten te garanderen en enkele economische factoren bij te sturen. Zolang het de welvaart van de bevolking bevordert, ben ik niet tegen.

Hoe denk jij over de Belgische politiek?

In België zitten we vrij goed, in vergelijking met andere landen, maar zoals bij elk politiek systeem ter wereld, is er nog werk aan de winkel. Vooral een aantal sociale wantoestanden storen mij: om sommige echte problemen aan te pakken is er geen budget, terwijl een kleine groep profiteurs nog te vaak haar gang mag gaan. In Noorwegen en andere Scandinavische landen wordt dat iets beter geregeld. Een werkloosheidsuitkering wordt er bijvoorbeeld beperkt tot twee jaar, niet langer. Na die periode, en zeker wanneer het hoogdringend wordt, zie je dat de overgrote meerderheid wel een job vindt.

Hoe sta je tegenover alcohol- en drugswetgeving?

Alcohol moet vanzelfsprekend vrij kunnen worden geproduceerd, gedistribueerd en geconsumeerd. Voor de meeste softdrugs zie ik ruimte voor legalisering, zolang het met de nodige verantwoordelijkheidszin gebeurt.

Wie is jouw politieke idool?

Moeilijke vraag. Ik bewonder het doorzettingsvermogen van sommige politici in ons land wel. Ondanks tonnen kritiek en soms zelfs bedreigingen blijven ze ongestoord hun mening verkondigen. Hoewel Bart De Wevers politieke opvattingen ernstig verschillen van de mijne, kan ik hem wel respecteren voor zijn doorzettingsvermogen. Het klinkt cliché, maar wat buitenlandse politici betreft zou ik Obama kiezen als voorbeeld.

Stel: je wordt praeses. Wat zal je eerste move zijn?

Communiceren: veel praten en vragen stellen, zoals ik bij de organisatie van St-Vé en de skireis heb geleerd. Ik wil volgend academiejaar enkel blij gezichten zien. Een vooraf bepaalde en duidelijke visie vind ik ook een must. Als voorzitter word je sowieso bij alles betrokken, en ben je de eindverantwoordelijke. Ik wil een centrale houvast zijn voor mijn team.

Hoe zit het bestuur van \$olvay ineen?

Op de eerste plaats is het een bende kameraden, met hier en daar een beetje structuur. Een eerstejaars kent de interne gang van zaken natuurlijk minder goed dan een vierde- of vijfdejaars. Dat creëert een zekere hiërarchie, maar \$olvay'ers zijn vrienden boven alles.

Samen organiseren we heel wat leuke, maar vermoeiende activiteiten. En dat vraagt soms om opofferingen, maar in zware tijden worden de beste vriendschappen gesmeed.

Hoe wil je iedereen gemotiveerd houden om die leuke activiteiten te organiseren? Was het puntensysteem een goede oplossing?

Een puntensysteem vind ik niet de ideale methode. Belangrijker is de vraag of elke aanwezige er is vanuit eigen, intrinsieke motivatie. Indien iemand vaak niet komt opdagen, bieden we graag een luisterend oor, om na te gaan of hij/zij ergens mee zit.

Hoe zou je de functies verdelen in het bestuur?

Mijn teergeliefde Gregooz (Gregory Helssen) ken ik al jaren, hij zou mijn rechterhand worden. Verder zijn functies bijzaak. De meningen liggen meestal op dezelfde lijn. We zijn allemaal vrienden, of we worden het door samen te werken.

Wat vind je van de lezingen die Solvay organiseert?

Die helpen om onze inhoudelijke visie te verruimen, daar sta ik zeker achter. Ze vormen ook een mooie promo-opportuniteit voor de sponsors. De bijhorende recruitment is ook van een niet te onderschatten belang.

Is er nog een boodschap die je kwijt wil aan de lezers van Blauwzuur?

Ik wens Gilles en Stephane veel succes met hun moedige opkomst. Dat de beste mogen winnen!

GILLES LENAERTS

Gilles, wat doe jij zoal in het leven?

Vanalles, vooral genieten van het studentenleven. Als ik geen pinten aan het hijsen ben of moet uitkateren na het hijsen van die pinten, ben ik druk in de weer voor \$olvay. Na een jaar in het doopcomité en een jaar als temmer, organiseerde ik dit jaar het galabal.

Ik ben ook lid van Inisol, dat handelsmissies organiseert. Bijna was ik er kandidaat-voorzitter geworden, ware het niet dat \$olvay me nauwer aan het hart ligt.

Wat maakt van jou een liberaal?

Ik denk dat elke handelsingenieur een beetje in die positie wordt geduwd. De efficiëntie van een vrije markt kan nu eenmaal nooit worden benaderd door gecentraliseerde en geplande economieën. Dat liberale denken krijg je wel een beetje mee, in onze richting.

Hoe sta je tegenover de Belgische politiek?

Ik hoor veel mooie woorden, maar de consequenties die politici daaraan verbinden, zijn niet steeds dezelfde, om het zacht uit te drukken. Te vaak verkiezen politici extra stemmen boven hun karma, dat is nu eenmaal eigen aan partijpolitiek.

Alcohol en drugs: spek voor jouw bek?

Met alcohol heb ik geen enkel probleem, drugs zijn voor mij persoonlijk een no go. Al verbied ik niemand om te experimenteren.

Je hebt nooit eerder in het hoge bestuur van \$olvay gezeteld.

Waarom ben jij de juiste man op de juiste plaats?

Het is wel even wennen, de gedachte. Het begon allemaal tijdens een avondje in de Confrater, ons stamcafé. In een nostalgisch moment spuwden we onze gal over de huidige gang van zaken. We waren het erover eens dat het een boeltje is geworden, met de nodige 'in onze tijd was het beter'-retoriek erbij. Toen floepte een vriend er plots uit dat 'Gilles for president' niet eens zo'n gek idee zou zijn. Gek leek het aanvankelijk wel. Maar ik dacht: als \$olvay weer de gezellige bende moet worden die het ooit was, kan ik het beter zelf doen! Ook nuchter geloofden mijn vrienden in mij, dus heb ik besloten om ervoor te gaan.

"Maar ik dacht: als \$olvay weer de gezellige bende moet worden die het ooit was, kan ik het beter zelf doen!"

Wat voor een praeses wil jij zijn?

Ik zie een bestuur als het stuur van een voertuig dat zijn koers aanpast aan de groep. Als galabalverantwoordelijke had ik eerder een 'laissez-faire'-houding, dat kon probleemloos, er zaten immers zeer bekwame mensen in mijn comité.

In het \$olvay -bestuur bestaat er een zekere hiërarchie. Dat moet worden gerespecteerd, maar het is geen doel op zich: je mag er jezelf niet in verliezen. Iedereen moet zijn

zotte, vernieuwende ideeën kwijt kunnen, dat staat voorop.

Hoe zou je het bestuur samenstellen?

Als DJ heeft Stephane van Blerk een zeer groot netwerk. Hem als vice hebben, zou een voordeel zijn. Verder geldt: de juiste mensen op de juiste plaats.

Wat vind je van het huidige puntensysteem?

Ik vind het geen ideale methode. Motivatie uit het hart, daar streef ik naar. Een plezante, sterke en samenhangende groep samenstellen, waar de mensen graag hun tijd aan besteden, dat is het doel.

Om de gevestigde orde omver te werpen zal je de handelsingenieurs echt wel van hun sokken moeten blazen. Wat zijn je plannen?

1. Meer ongedoopte handelsingenieurs aantrekken op onze activiteiten, benadrukken dat ook zij welkom zijn
2. Sport in de kijker plaatsen, ook intellectuele handelsingenieurs moeten hun sportieve capaciteiten durven showen
3. Meer democratische besluitvorming in het bestuur
4. Betere banden smeden met de andere kringen (aka plebs)
5. Een nauw contact onderhouden met de alumni, zij kennen immers de uitdagingen

6. De goede naam van \$olvay hoog in het vaandel dragen; wie hier afstudeert, wordt immers een ambassadeur van de vereniging.

Wat betekent dat concreet voor de lezingen van \$olvay? En voor de lezingen die jullie samen met het LVSV organiseren?

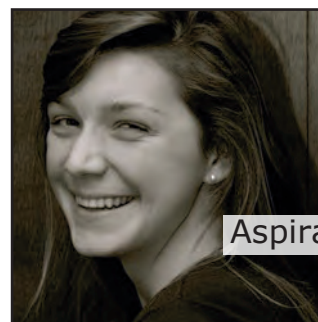
Bij het uitnodigen van sprekers zou ik meer rekening houden met de interesses van de studenten. Sponsors uitnodigen brengt wel geld in het laatje, maar als je na een lezing van twee bedrijven uit de consultancysector iemand vraagt wat de verschillen zijn tussen beide, en hij/zij met zijn/haar mond vol tanden staat, weet je hoe laat het is.

De lezingen met het LVSV zijn dik in orde, daar zal je mij niet snel over horen klagen.

Nog een laatste boodschap voor de Blauwzuur-lezers?

Wel, ik wil het al jaren zeggen, en dit lijkt misschien het geschikte moment. Ik verkies het gezelschap van een man, als levenspartner. (lange stilte) Nee, ik maak maar een grapje!

Jammer, het zou een primeur van formaat zijn geweest!

**Emma
DECLERCQ**

Aspirant-bestuurslid

#JeSuisCharlie: twee maten, twee gewichten?

De voorbije dagen, weken en maanden zien we in de media een algemene trend: een heropleving van het debat over vrije meningsuiting. Waar begint en eindigt het recht om vrij een mening te uiten? Het lijkt een eeuwige discussie, waarbij sommige debatten al in platte scheldpartijen zijn ontaard.

Na de aanslagen in Parijs volgde een korte periode waarin het westen zeker was van zijn stuk: alles moest kunnen worden gezegd. Maar bij ons kwam de kentering al gauw, te beginnen met de, voor velen, wansmakelijke onthoofdingstifo van voetballer Steven Defour, door supporters van Standard Luik. Recentelijk waren er ook straffe uitlatingen van PSG-voetballer Zlatan Ibrahimovich over Frankrijk, een wereldster die niet op zijn mondje is gevallen. De doorslaggevende rol van de media en de sociale media, als een uitlaatklep waar behoorlijk ongenueanceerde meningen naar hartelust kunnen worden geventileerd, kunnen niet buiten beschouwing worden gelaten. Ook de onuitwisbaarheid van een medium als facebook heeft een belangrijk effect. Men kan immers jaren terug in de tijd kijken naar iemands mening, ook al is die intussen gedateerd...

1. De onthoofdingstifo van Standard

Het begon allemaal met de aanslag op het vrije woord, die elke westerling choqueerde. Al gauw doken de eerste hashtags met 'Charlie' of 'Ahmed' op. De tweede hashtag werd vooral gebruikt door meelevende moslims, die erop wezen dat een zekere

Ahmed, zelf een moslim, ook het slachtoffer was geworden van dit zinloze geweld. Iedereen had er een mening over, en men was het er vooral over eens dat geen enkele opinie het gebruik van geweld rechtvaardigt.

Nog geen drie weken later, op een zondagmiddag, waren de supporters van voetbalclub Standard Luik echter kop van jut door hun gigantische tifo, die al minutenlang was uitgerold vóór er een haan naar kraaide. Elke voetbalsupporter kan zich wellicht de boosheid inbeelden, wanneer een voormalig clubicoon zich naar de aartsrivaal begeeft, ondanks diverse, kritische uitspraken in het verleden over die aartsrivaal. En sommige supporters reageren daar met geweld op: dit zien we o.m. in Turkije, waar recentelijk een schietpartij plaatsvond, en op het Zuid-Amerikaanse continent, waar menig voetballer al werd bedreigd of zelfs vermoord. Het 'geweld' van de Luikenaars beperkte zich tot een groot en kunstig spandoek, dat een parodie op de film Friday the 13th moest voorstellen. Weinig supporters hadden wellicht ooit van de film gehoord, en de link werd ook door de media maar met mondjesmaat gelegd.

Vanzelfsprekend sprongen de media en een pak bijhorende moraalridders op de kwestie, alsof het om een rechtstreekse bedreiging met IS-taferelen ging.

Ten eerste ging het om een parodie op een film, en zou het, voor wie een beetje moeite doet, vrij snel duidelijk moeten zijn dat er geen verband was met terreurgroepen of hun barbaarse praktijken. Ten tweede ging het slechts om een spandoek, de enige fysieke schade die kon worden toegebracht was een stijve arm bij diegenen die de tifo ondersteunden. Er werd geen brand gesticht bij Defours woning, hij werd niet met afgebroken (en in het rond vliegende) zitjes belaagd. Nochtans werden er tijdens de wedstrijd voldoende zitjes losgerukt en naar het veld gegooid, zij het door de aanhang van rivaal Anderlecht. Ten derde waren er al eerder tifo's van een dergelijk kaliber op de Belgische velden te zien, waarna niemand eiste om de regelgeving aan te passen. Nu leek het bon ton om de makers (en bedenkers) van de tifo in allerijl aan de schandpaal te nagelen. Van de mediatieke schreeuw om vrije meningsuiting voor een aantal cartoons bleef er, amper drie weken later, nog weinig over.

De Standard-tifo ging helemaal niet over het aanzetten tot haat jegens Steven Defour, een voetballer die sowieso niet populair meer is bij de Standard-aanhang. Het aantal moordpogingen op de man zijn ook niet spectaculair de hoogte ingegaan sinds het incident. Laten we de noeste arbeid die voor de tifo nodig was vooral respecteren, en onze lange tenen een beetje intrekken. Om het met de woorden van wetenschapsfilosoof Maarten Boudry te zeggen: in een moderne democratie heeft niemand het recht om niet beledigd te mogen worden.

2. De uitspraken van Ibrahimovic

Om in de voetbalsfeer te blijven, wil ik ook het voorbeeld van de Zweedse voetballer Zlatan Ibrahimovic aanhalen: na een verloren wedstrijd tegen de Franse subtopper Bordeaux riep hij, in een kwade

bui, dat Frankrijk een strontland is dat een club als Paris Saint-Germain niet verdient. Hij verwees daarmee naar discutabele beslissingen van de wedstrijdleiding, die zijn club de overwinning hadden gekost. De scheidsrechter had de uitspraken niet gehoord, maar ze werden wel vastgelegd door een aanwezige cameraploeg, die de beelden meteen uitzond. Ibrahimovic had Frankrijk beledigd, maar excuseerde zich na de wedstrijd vrij snel, en verduidelijkte dat hij uit pure, tijdelijke frustratie handelde. Hij heeft niemand fysiek gekwetst of persoonlijk beledigd, maar volgens een aantal patriottische politici was de Franse natie 'zwaar geschokt'. De Zweed werd prompt voor drie duels geschorst.

Dit wijst erop dat het hele #Charlie-gebeuren alleen in zeer specifieke omstandigheden wordt toegepast, en nauwelijks opgaat voor controversiële meningen, of zelfs uitingen van tijdelijke frustratie. En dat valt te betreuren, want daarbij wordt geraakt een liberale kernwaarde: het individu moet zich van een maximale vrijheid kunnen bedienen om zijn mening te uiten. Gekwetste gevoelens mogen daarbij (zeker op juridisch vlak) helemaal geen rol spelen.

Hoe de uitspraken van sommige Franse verlichtingsdenkers, over vrije meningsuiting, helemaal vergeten lijken te zijn, zou een stuk choquerender moeten zijn voor de Franse natie dan de uitspraken van Ibrahimovic. En laten we vooral niet uit het oog verliezen dat een aantal cartoonisten nog geen vier maanden geleden het opeisen van die vrije meningsuiting met de dood heeft bekocht.

Jasper
MAES

Secretaris

Het Brusselse mobiliteitsbeleid staat voor een kantelmoment

Is de hoofdstad van Europa klaar voor een duurzame toekomst?

De regio behoort tot de dichtstbevolkte gebieden van Europa, in de stad heerst wellicht het zwaarste fileleed ter wereld én het is de thuisbasis van mijn favoriete studentenvereniging: we hebben het over Brussel. Er is sinds de laatste eeuwwisseling ontzettend veel veranderd. De stad ondergaat een facelift en maakt zich op voor de toekomst. Heeft de grootstad lessen getrokken uit het verleden?

Stationsgebouwen worden in een nieuw kleedje gestopt, straten worden heraangelegd, multifunctionele hoogbouwtorens krijgen een plaats in de skyline en het Engels rukt op als derde taal. Daarnaast wint draadloos internet steeds meer aan terrein in het centrum, zorgt de nieuwe taxidienst 'Uber' eindelijk voor een concurrentie omgeving en profileert de stad zich als de op één na belangrijkste diplomatieke stad, na Washington.

Het lijkt bijna idyllisch. Helaas verloopt de facelift van Brussel niet zonder slag of stoot. De onvoorziene bevolkingsexplosie sinds de eeuwwisseling scheurt de wonden uit de bouwwoede van de jaren '50, '60 en '70 opnieuw open en overtreft de stadsvlucht die toen gaande was. Vandaag wordt duidelijk dat de visie die toen heerste, niet te verantwoorden viel. Ongeremd wijken platgooien, betonnen blokken neerplanten en in het wilde weg lanen aanleggen hebben een grote impact gehad op de stad, niet in het minst op haar imago.

Plannen die destijds werden uitgevoerd zijn vaak nooit afgewerkt. Hierbij verwijs ik graag naar het bekende (en gefaalde) 'Manhattanplan' en 'De Grote (onafgewerkte) Ring' rond Brussel. Fouten die vorige generaties hebben gemaakt moeten deze eeuw worden rechtgezet: leegstand van kantoren, problemen rond huisvesting en op de eerste plaats natuurlijk fileleed. Vooral dat laatste is een actueel twistpunt dat de economie, de politiek en de pendelaars niet onberoerd laat. Maar er lijkt licht te zijn aan het einde van de tunnel.

Dat Brussel geen populair imago heeft wat mobiliteit betreft, is al langer bekend. Maar dat mag geen reden zijn om de kop in het zand te steken. Mobiel zijn is een niet te onderschatten mechanisme. Het brengt de stad in beweging, brengt de mensen bij elkaar en is een belangrijke slagader van de economie. De onophoudelijke toestroom van inwoners, pendelaars en bedrijven zullen steeds meer druk leggen op de stad en bijgevolg ook op de mobiliteit.

Er staat een groots project op til: na jaren aandringen zullen het Beursplein en een groot deel van de Anspachlaan autovrij worden. Koning auto lijkt na een heerschappij van meer dan een halve eeuw het onderspit te moeten delven voor voetgangers en fietsers. Wie deze kwestie een beetje heeft opgevolgd, weet dat sommigen de volledige Brusselse vijfhoek autovrij willen zien. Dat is even slikken, en lijkt vooral een streep door de rekening van heel wat handelaars en plaatselijke bewoners.

Is het verdringen van het autoverkeer in de binnenstad werkelijk het toekomstbeeld dat we voor ogen moeten houden? Ik ben er eerder van overtuigd dat een balans nodig is in het huidige Brussel tussen autoverkeer, fietsers en voetgangers. Het Beursplein en de Anspachlaan volledig autovrij maken roept gemengde gevoelens op. Ik ben het er enerzijds volledig mee eens dat de zones tussen het Sint-Katelijneplein en de Grote Markt naadloos op elkaar moeten aansluiten. De Anspachlaan, die als noord-zuidas functioneert en de stad in twee delen opsplijst, maakt dit inderdaad moeilijker.

Waar ik het niet mee eens ben, is dat al dat verkeer maar moet worden doorverwezen naar de kleine binnenring. Wie af en toe naar de radio luistert, hoort niet zelden dat het er aanschuiven is, of dat het verkeer er gewoon muurvast zit. Deze lanen, met bijhorende tunnels, hebben hun maximale capaciteit al ver overschreden en kunnen extra verkeer niet aan. Daarnaast heerst een terechte vrees voor de zijstraten van de Anspachlaan. Het zou mij niet verbazen mocht daar plots sprake zijn van sluipverkeer. Het probleem wordt dus gewoon enkele meters, naar de zijstraten en de binnenring, verplaatst. Dat kan toch niet de bedoeling zijn?

Kan er voor volwaardige alternatieven worden gezorgd? Het verkeer doorverwijzen naar de binnenring kunnen we al genadeloos van tafel vegen. Een ander alternatief dat groen licht heeft gekregen, is de bouw van nieuwe, ondergrondse parkings, zodat de

plaatselijke handel geen nadelen ondervindt van de verkeersvrije situatie. Voor dat idee ben ik wel gewonnen, zeker als de stad het gaat koppelen aan navigatiesystemen die bestuurders zo snel en efficiënt mogelijk een parkeerplaats bezorgen. Brussel moet immers nog de cruciale stap zetten naar 'Smart City', die steden zoals Amsterdam en Barcelona al lang hebben genomen.

Er hangt echter één belangrijke voorwaarde vast aan nieuwe parkeerplaatsen in de binnenstad: die moeten betaalbaar blijven. Men zal, met andere woorden, de concurrentie die enkel door een vrije markt kan worden gewaarborgd, moeten laten spelen. Als mensen schrik hebben om naar de binnenstad te rijden omdat ze hun auto er moeilijk (en slechts aan een zeer hoge prijs) kwijt kunnen, dan is het meest logische scenario dat toekomstige shoppingscentra, buiten de stadsgrens, de binnenstad zullen leegzuigen, met alle gevolgen van dien. En net dat gegeven is dé nachtmerrie van heel wat handelaars. Wat ben je immers met een verkeersvrije straat waar geen kat komt? Er moet goed worden nagedacht over de exacte locatie van deze nieuwe parkings. Al is ook dit alternatief onvoldoende om de Anspachlaan draaiende te houden.

Geen paniek, er is nog een alternatief voorzien. Het vervoersplan voor de zone zal volledig worden hertekend om vlot verkeer en bereikbaarheid te garanderen. Daar is op zich niks mis mee, want een vervoersplan moet na een bepaalde tijd sowieso worden aangepast aan de situatie van dat moment. Maar wat met het doorgaand verkeer? Net daar wringt het schoentje, want dat kun je niet zomaar omleiden naar de centrale lanen, waar het tijdens de spits een hel is.

Het is een aantrekkelijke gedachte, dat mensen voortaan enkel te voet of met de fiets het Beursplein en de Anspachlaan kunnen verkennen, maar of dat iets zal veranderen aan het fileleed in de rest van de stad, is nog maar de vraag. De Anspachlaan krijgt niet voor niets de naam 'noord-zuidas', het moet heel wat

doorgaand verkeer verwerken. Mijn bezorgdheid is dat er minder auto's zullen rijden, maar de files niet zullen afnemen. Ironisch genoeg werd dat beeld vorig jaar al bevestigd. In 2014 zouden er in Brussel zeven procent minder auto's hebben gereden dan tien jaar geleden, maar het fileleed was niet verminderd, integendeel. Op die manier klokt de Europese hoofdstad nog steeds af op de eerste plaats, wat files betreft.

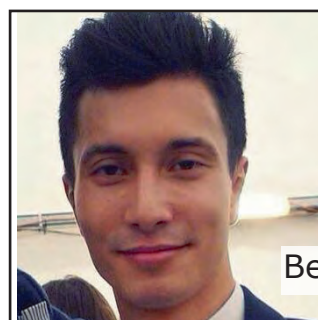
De vraag die moet worden gesteld is waarom de auto nog steeds zo dominant is in de binnenstad. Eén van de antwoorden daarop is ongetwijfeld de staat van het openbaar vervoer. Zo kampt de NMBS, mogelijk het slechtst functionerende bedrijf ter wereld (en dat wil wat zeggen, voor een overheidsbedrijf) nog steeds met een slecht imago en is het treinverkeer niet afgestemd op Brussel. Ook de MIVB moet haar steentje bijdragen, en vooral haar aanbod uitbreiden. Zo is het belachelijk dat sommige premetrostations nog steeds niet zijn omgevormd tot een metrostation, omdat onder de grond de tijd is blijven stilstaan in Brussel. Er is bovendien nood aan nieuwe metrolijnen. Het huidige model is verouderd en kan de stadsuitbreiding niet lang meer bijhouden. Of publieke initiatieven in staat zullen zijn om het Brusselse mobiliteitsprobleem nog maar gedeeltelijk op te lossen, is echter de vraag.

De structuur en het aanbod van het openbaar vervoer moeten grondig worden gewijzigd om te kunnen spreken over een waardig alternatief. Zoals hierboven aangehaald is minder auto's niet de oplossing om files weg te werken. Een paar cosmetische ingrepen in het openbaar vervoer zullen het fileleed niet oplossen. Het probleem van de overbelasting in de binnenstad begint al nog vóór je Brussel nadert, op de Grote Ring. Doorgaand en plaatselijk verkeer hinderen elkaar voortdurend, door de vele op- en afritten. Als er aan de ring nog shoppingcentra, kantoren en andere bouwprojecten bij komen, zal de belasting ondraaglijk worden. Een paar extra rijstroken zullen de files

alleen maar doen toenemen. Het wordt tijd dat de oogkleppen afvallen, want een (file)ring in een stad van meer dan één miljoen inwoners is een situatie die niet van deze tijd zou mogen zijn. Onder meer de afwerking van de ring, in het zuiden van de stad, moet dringend worden herbekeken.

Conclusie is dat, in de mobiliteitskwestie, alles met alles is verweven. Eén probleem aanpakken zal het geheel niet verbeteren, integendeel. Een complete innovatie van het Brusselse mobiliteitsplan dringt zich op. Veronderstellen dat de overheid dat kan (of alleen kan) is utopisch. Een afgewerkte grote ring, een heraanleg van de centrale lanen en tunnels, een betere infrastructuur voor het verkeer in de binnenstad en een flexibilisering en liberalisering van het collectief vervoer (wie weet op groene stroom, leve het eekapitalisme) moeten ervoor zorgen dat de puzzelstukken op hun plaats vallen. Als dit wordt gekoppeld aan het concept van de 'Smart City', dan zijn we echt op weg naar een duurzaam verhaal.

Indien alle knelpunten, aangehaald in dit stuk, worden weggewerkt, dan kan er over een verkeersvrij(e) Beursplein en Anspachlaan geen discussie meer bestaan. Meer zelfs, het zal als vanzelfsprekend worden geacht, als er voldoende duurzame en betaalbare alternatieven zijn. Is Brussel klaar voor een duurzame toekomst? De ingrediënten zijn er en de stad heeft heel wat potentieel. Maar of de overheid haar strakke greep op de mobiliteit zal loslaten (uiteindelijk zal het moeten, eens het publieke geld op is) en hoe de uitwerking exact moet verlopen, is een heel ander verhaal. Dialoog, concrete plannen en privaat initiatief moeten toekomstige investeringen doen slagen. Hopelijk wordt de B van Brussel ooit de B van Beter.

Prince
VANDORPE

Bestuurslid

LVSV IN BEELDEN

--> Een nieuwe generatie LVSV'ers, tijdens één van de befaamde aspirantenfeestjes op het LVSV-lokaal

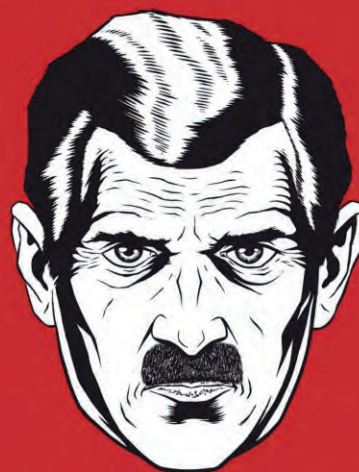

--> De lezing van vicepremier en minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders leverde een goed gevulde aula op

WAR IS PEACE

FREEDOM IS SLAVERY

IGNORANCE IS STRENGTH

**BIG BROTHER IS
WATCHING YOU**

Automatic Number Plate Recognition op weg naar een dystopische samenleving

Steeds vaker wordt er in ons land gebruik gemaakt van ANPR-camera's: Automatic Number Plate Recognition. Heel wat politiezones bedienen zich er gretig van. Ze worden ook aangewend voor trajectcontroles op onze snelwegen en op regionale wegen. Via nummerplaatherkenning kunnen databases van verzekeringsmaatschappijen worden vergeleken en kunnen geseinde of gestolen voertuigen (en zelfs auto's van voortvluchtigen) worden opgespoord. In het kader van verkeersveiligheid klinkt het allemaal wel mooi, maar waar in dit plaatje past de vrijheid van de burger en zijn recht op privacy?

In Mechelen zijn er sinds 2011 zo'n zestig ANPR-camera's in gebruik, aan de invalswegen. Het stadsbestuur kan er met andere woorden perfect te weten komen wie waar en wanneer is geweest, want ook in de binnenstad kan alles nauwkeurig worden gemonitord, vanuit een controlekamer. Men plant om op termijn zelfs camera's met gezichtsherkenning in gebruik te nemen. Vandaag worden er wekelijks zo'n twee

miljoen wagens gecontroleerd, allemaal onder het motto van 'een veiligere stad'.

Is het noodzakelijk (en vooral: wenselijk) om wekelijks twee miljoen wagens te controleren? In 2013 werd de privacywet aangepast, en sindsdien is het gebruik van camera's toegestaan. Toch is er nog een juridisch addertje onder het gras. De praktijk zou bijvoorbeeld perfect kunnen

worden geïnterpreteerd als een inbreuk op artikel acht van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat verdrag staat wel een inbreuk toe op het artikel: wanneer het gebruik van de camera's bij wet is vastgelegd en er duidelijk is aangetoond dat de camera's essentieel zijn om de veiligheid en het welzijn van de burgers te garanderen, dan kan het. Aan het eerste criterium is voldaan, het tweede criterium is voor hevige discussie vatbaar. Op de vraag of de camera's essentieel zijn om de veiligheid van de burgers te garanderen, is het antwoord sowieso subjectief. Er valt weliswaar niet te ontkennen dat het systeem ook voordelen biedt (bij een overval kan men de verdachten bijvoorbeeld volgen via een netwerk). De vraag blijft echter of dat een voldoende reden is om iedereen systematisch aan controle te onderwerpen. De proportionaliteit is immers ver zoek.

Onze wetgeving zegt dat het structureel controleren van individuen enkel kan bij een gegrond vermoeden van een inbreuk op de wet. Het principe van systematische controle draait de uitgangspositie om, er wordt immers vanuit gegaan dat iedereen in de eerste plaats een mogelijke verdachte is. Het principe van onschuld tot het tegendeel is bewezen wordt daarmee ernstig op de helling gezet.

"De mogelijkheid om bepaalde technologie te ontwikkelen rechtvaardigt niet per definitie het gebruik ervan."

De toepassingen van camera's zijn bovendien eindeloos. Momenteel worden ze gebruikt door de belastingcontrole en door de politie. De belastingdienst gaat na of de verzekering van een voertuig wel in orde is, de politie gaat mogelijke verdachten tracken, de snelheid meten en (in geval van onaangepaste snelheid) de overtreder beboeten.

Die databases bevatten een schat aan informatie over iedereen die een wagen bezit. Wat als de wetgever op een bepaald moment beslist om het gebruik van camera's door te trekken naar het

controleren van woon- en werkverkeer? Dan zou de fiscus kunnen nagaan wie welke verplaatsingen maakt, en zo bijvoorbeeld een belastingaangifte gedeeltelijk kunnen afkeuren omdat de gegevens erop niet stroken met de data van de ANPR-camera's. Orwell's dystopische roman lijkt zo wel heel dichtbij. Het is op z'n minst een beangstigend idee: indien bepaalde evoluties zich doorzetten, zal de overheid binnen enkele decennia op elk moment kunnen weten wie zich waar bevindt.

In een democratische rechtsstaat moeten er andere mogelijkheden bestaan om misdrijven op te lossen, zonder telkens de privacy van de 99% op de helling te zetten. De mogelijkheid om bepaalde technologie te ontwikkelen rechtvaardigt niet per definitie het gebruik ervan. Eerst een infrastructuur op poten zetten waar de KGB en de Stasi jaloers op zouden zijn geweest en dan hopen dat er geen misbruik van wordt gemaakt, is een ronduit slecht idee.

**Astrid
VANBEVER**

Bestuurslid

Michel Maus

en het fenomeen van technocratische partijen

Je kon er amper naast kijken: eind vorige week verschenen tal van artikels over fiscaal expert en hoogleraar fiscaal recht aan de Vrije Universiteit Brussel, Michel Maus. 'Maus broedt op een politieke partij van technocraten', 'Maus wil politieke partij oprichten', 'Maus wil partij met academici',.... Het klinkt bijzonder interessant, een academicus die, tussen alle bestaande politieke formaties, een nieuwe technocratische partij wil oprichten. Gedurfd, maar heeft het ook een kans op slagen? Tijd om het hele gebeuren eens onder de loop te nemen.

Dat het niet om de eerste de beste populist gaat, mag duidelijk zijn. Professor Michel Maus, van oorsprong een Bruggeling, behaalde een indrukwekkend aantal diploma's aan de VUB: met grote onderscheiding werd hij licentiaat in de Rechten en met onderscheiding licentiaat in het Fiscaal Recht. Sinds 2005 mag hij zichzelf ook doctor in de Rechten noemen.

Hij deed al ruime ervaring op in het beroepsleven, en ook op het vlak van onderwijs- en onderzoekservaring heeft hij behoorlijk wat verwezenlijkt. Hij schreef verschillende boeken, is deeltijds docent aan de Vrije Universiteit Brussel, de Universiteit Gent en de Universiteit Antwerpen, is oprichter van een advocatenkantoor, en nu mogelijk ook van een nieuwe politieke partij. Naast theoreticus en technocraat is Maus dus ook een man van de praktijk.

Hij koos zijn timing om naar de media te stappen perfect. In de luwte van de paasvakantie, in wat men de politieke komkommertijd noemt, lanceerde hij het idee van een nieuwe, technocratische en ideologisch ongebonden partij die streeft naar het losmaken van de fiscaal-financiële strop die ons, of althans een groot deel van ons, wurgt. Een groep van partijloze en politiek-maatschappelijk geëngageerde academici (de namen zijn nog niet vrijgegeven, mogelijk is een aantal ervan terug te vinden in de lijst van experts van de werkgroep 'Fiscaal correct') zou de ruggengraat moeten worden van de nieuwe politieke partij. Over ideologische grenzen heen willen de experts werk maken van billijke en effectieve oplossingen voor de meest prangende maatschappelijke problemen die zich binnen hun vakgebied voordoen.

Uit het jongste loonlastenrapport van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO, zie bijlage) blijkt dat België ook dit jaar weer in alle disciplines in de top drie staat. In de meeste gevallen wint België de gouden medaille, waardoor we, gecombineerd, op plaats één eindigen.

Alle welbedoelde en verdienstelijke pogingen van de voorbije regeringen ten spijt: ongeacht hun samenstelling is er weinig veranderd. Maus en zijn medestanders willen deze en andere negatieve trends omgooien en ons een plaats in de buik van het peloton geven. Dat kan de concurrentiepositie van ons land en de financiële armslag van de bedrijven en de inwoners alleen maar ten goede komen. Dat meer financiële bewegingsvrijheid niet alleen economisch maar ook maatschappelijk en sociaal voordelig zouden zijn, behoeft nauwelijks verduidelijking. De partij van professor Maus heeft niet alleen de ambitie om de economie en de fiscaliteit aan te pakken, maar ook het cultuur-, wetenschaps- en onderwijsbeleid.

Je kunt voor of tegen het gegeven van technocratische partijen zijn, één ding moet je ze wel nageven: aan lef en moed hebben de initiatiefnemers geen gebrek. Het mogen dan al technocraten zijn die met voornamelijk theoretische modellen werken, Maus en de mensen rondom hem hebben wellicht genoeg praktische ervaring om te beseffen dat ze hun plaats in het politieke bestel niet cadeau zullen krijgen. Het project dat ze voor ogen hebben kent immers, en dat is maar goed ook, niet alleen voorstanders. Genoeg mensen hebben hun bedenkingen bij een steriele en door cijfers beheerste aanpak van de politiek. Maar of dat een goede reden is om niet op de partij te stemmen, is maar zeer de vraag.

De meeste politici hebben Maus' plannen alvast afgeschoten, en stellen de vraag of dergelijke initiatieven niet eerder binnen een bestaande politieke formatie moeten worden opgezet. Maar eigenlijk gebeurt dat al lang. En daar is niets mis mee, integendeel: elke

politieke partij heeft zo'n groep experts nodig. Maar wat als de resultaten van hun denkoefeningen en de aangereikte oplossingen niet stroken met de filosofie van de partij? Dan kan men op z'n minst vermoeden dat de resultaten zullen worden afgeblokt, of erger: dat de resultaten zullen worden gestuurd, en aangepast aan de partijlijn. Een partij waarin de experts carte blanche krijgen van de leiding, om tot pragmatische en niet-ideologisch bepaalde oplossingen te komen, zou wel eens een verademing kunnen zijn.

Het initiatief van professor Maus hoeft niet bij voorbaat te worden afgeschoten. De klassieke aanpak mag en moet dringend in vraag worden gesteld. De aanpak van Maus heeft de verdienste om problemen vanuit een eerder pragmatische (en niet zozeer ideologische) hoek te willen bekijken. Indien het aanbod aan experts breed genoeg wordt, zou er al een voldoende garantie moeten zijn voor de ideologische diversiteit van het collectief, waardoor aangereikte oplossingen niet politiek gekleurd hoeven te zijn.

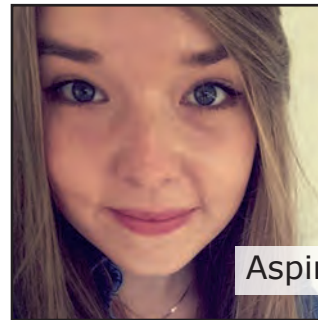
Een groot risico is natuurlijk dat de partij op een bepaald moment kan bezwijken voor een aantrekkelijk, populistisch discours, waarmee de kiesdrempel wellicht makkelijker zou worden bereikt. Als een politieke partij relevant wil zijn, dan moet in eerste instantie die kiesdrempel worden gehaald, waarna een zekere omvang moet worden bereikt om in aanmerking te komen voor regeringsdeelname. Wat als de voorstellen geen draagvlak vinden? Hoe zal de leiding reageren? Zal er worden bijgestuurd, zal er een lightversie van de plannen worden opgediept?

Aansluitend op dit punt: van belang bij theoretische en strategische modellen, is dat men die op (middellange) termijn kan uittekenen. Binnen één van de klassieke partijen kan dat, want ook al worden de eerstvolgende verkiezingen verloren, de experts blijven op post en de modellen blijven bestaan. Bij een nieuwe, kleine partij ligt dat enigszins anders: indien de

voorstellen niet aanslaan en de kiesdrempel niet in zicht komt, dan kan het vrij snel voorbij zijn. Het perverse aan die situatie is dat een nieuwe partij, méér nog dan de klassieke partijen, in de verleiding kan komen om de langetermijnvisie te laten varen en het electoraat te plezieren met eerder populistische oplossingen.

Laat ons het initiatief van professor Maus vooral het voordeel van de twijfel gunnen, en hem een eerlijke kans geven. Hopelijk beseft de toekomstige partijleiding dat het zwaarste werk misschien niet het uittekenen

(of implementeren) van oplossingen zal zijn, maar het weerstand bieden aan de lokroep van populistische oplossingen en aan politieke tegenstanders.

Renate
VAN
WESEMAEL

Aspirant-bestuurslid

---> Nieuwste rapport van de OESO: de totale belastingsdruk van België (rood) vs. de totale belastingsdruk van de OESO (blauw), <http://www.oecd.org/tax/taxing-wages-20725124.htm>

	Belgium	OECD
Single person (67% of AW)	49,9%	32,2%
Single person (100% of AW)	55,6%	36,0%
Single person (167% of AW)	60,8%	40,4%
1 earner couple/2child. (100% of AW)	40,6%	26,9%
2 earner couple/2 child. (100% and 33% of AW)	41,8%	28,5%
2 earner couple/2 child. (100% and 67% of AW)	48,4%	31,3%
2 earner couple/no child. (100% and 33% of AW)	48,1%	32,9%
Single parent/2 child. (67% of AW)	36,1%	17,9%

"To act on the belief that we possess the knowledge and the power which enable us to shape the processes of society entirely to our liking, knowledge which in fact we do not possess, is likely to make us do much harm."

Friedrich von Hayek

Na de bezetting van het maagdenhuis: op naar een liberaal universitair beleid?

Een korte geschiedenis

Het Maagdenhuis in Amsterdam is het bestuurlijke centrum van de Universiteit van Amsterdam (UvA) en de Hogeschool van Amsterdam (HvA). Het gebouw stamt uit 1780 en dankt zijn naam aan haar oorspronkelijke functie: een weeshuis voor meisjes. Het werd niet door het stadsbestuur gefinancierd, maar door de burgers, met name door de rooms-katholieke gemeenschap van Amsterdam.

Later werd het pand verkocht aan de Nationale Handelsbank (de voorloper van ABN Amro) en gebruikt als bankkantoor. Pas in 1962 werd het opgekocht door het bestuur van de Universiteit Amsterdam. In 1969, in een periode van naoorlogs politiek activisme geïnspireerd door de "soixante-huitards", werd het Maagdenhuis voor het eerst bezet door studenten die inspraak eisten in het universiteitsbestuur. De bezetting duurde vijf dagen (van zestien tot

21 mei) en kreeg landelijke media-aandacht. De Wet Universitaire Bestuurshervorming bracht immers de afschaffing van de voornoemde bestuursgeleding met zich mee. In de plaats kwamen een College van Bestuur en een gekozen Universiteitsraad.

Daarna werd het Maagdenhuis nog een aantal keer bezet, om diverse redenen: in 1978 als protest tegen de wijziging van de Wet op de universitaire bestuursstructuur, in 1986 uit protest tegen de wijziging van de studiefinanciering, in 1980 uit protest tegen het niet benoemen van twee vrouwelijke hoogleraarskandidaten, en daarna nog in 1990, 1993, 1996 en 2005.

Eind februari volgde een nieuwe bezetting van het Maagdenhuis, deze keer door driehonderd studenten die protesteerden tegen het College van Bestuur en de Raad van Toezicht van de UvA. Dezelfde groep

had reeds het Bungehuis bezet, om dezelfde reden. Het protest richtte zich vooral op het tekort aan democratische inspraak en op het 'rendementsdenken' aan de universiteit. Het protest duurde maar liefst vijf weken, en werd op elf april beëindigd met een ontruiming door de Mobiele Eenheid (ME). De UvA had daarvoor een kort geding aangespannen tegen de bezetters, die aanvankelijk nog een 'science festival' wilden organiseren, vóór hun vertrek.

De pijnpunten

De bezetters verenigden zich rond het 'rendementsdenken', rond een tekort aan democratische inspraak en rond een College van bestuur dat veel te kapitalistisch zou omgaan met impopulaire en dure studierichtingen (o.a. de studie van het Zweeds en Deens). Ook het huidige model van onderwijsfinanciering en de beslissing om het Bungehuis te verkopen, door de universiteit, waren kop van jut.

Al snel werden de studenten bijgestaan door het ondersteunend personeel, met name door de mensen die hun baan bedreigd zien door de bestuurlijke wijzigingen en de geplande bezuinigingen. Later kwamen daar nog de Jongsocialisten bij (als eeuwige protestmachine), een groep krakers die in het Maagdenhuis een ideale verblijfplaats zagen, in hartje Amsterdam en last but not least een bende sans-papiers die tegen om het even wat wilde protesteren, zolang het maar verblijfspapieren zou opleveren.

Nu de uitlopers van de crises van 2008 de Europese landen dwingen om te hervormen, voelt de hele Nederlandse bevolking de herstructureringen: overheidsuitgaven gaan omlaag, de pensioensregelingen worden gewijzigd, openbare besturen verkleind en de taken van de provincies bijgesteld. Het onderwijs kan, vanzelfsprekend, niet achterblijven. De gedachte dat het niet

vatbaar zou zijn voor verandering, in welke vorm dan ook, is een naïeve veronderstelling, gestoeld op een oerconservatief niet-in-mijn-achtertuin-denken.

Een stand van zaken

Dat de universiteit in haar huidige vorm veranderingen zal ondergaan, hoeft geen slechte zaak te zijn. Een groot gevaar is wel dat het onderwijs de speelbal van linkse politiek wordt, enkel omdat de stem van studenten het luidst te horen is. Een liberaler alternatief is de (historische) evolutie van ons onderwijs haar gang te laten gaan.

"Enkel dogmatisch kritisch zijn voor het kapitalisme vanop een MacBook pro, drinkend van een Starbucks Caramel Macchiato, maakt het een ietwát vreemde bedoening."

Over het algemeen doorstaan universiteiten, als kenniscentra, de tand des tijds zeer goed. Overal ter wereld vinden we wel een universiteit terug die al langer dan een eeuw bestaat, soms zelfs

meerdere. De Universiteit van Amsterdam is geen uitzondering: opgericht in 1632 en in 1877 tot universiteit verheven. Vandaag worden er heel wat studierichtingen aangeboden: 62 bacheloropleidingen en 89 masteropleidingen. Met een kleine 32.000 studenten (waarvan bijna 8.000 eerstejaars) is de UvA één van de grotere, Nederlandse universiteiten.

Door de toevloed aan studenten zijn er afspraken gemaakt met het Ministerie van Onderwijs over de minimaal te leveren prestaties, zowel van studenten als van de universiteit in haar geheel. Dit wordt door sommigen natuurlijk als onaanvaardbaar rendementsdenken beschouwd, terwijl een paar afspraken met het ministerie helemaal geen substituut zijn voor een vrije markt, laat staan een graadmeter ervan.

Op internationaal vlak staat de universiteit ook niet stil. De akkoorden van Bologna (bachelor-masterstructuur), waardoor

studiepunten onderling kunnen worden ingewisseld, zijn daar een voorbeeld van. Alle afspraken met supranationale organisaties kunnen leiden tot een allocatie van fondsen. Universiteiten staan daar zelf niet altijd achter, maar het wordt ze wel opgelegd. Daar is wellicht ruimte voor verbetering. Of protesteren en gebouwen bezetten tot verbetering zal leiden, valt te betwijfelen. Een constructieve bijdrage leveren via de bestaande inspraakorganen lijkt mij een betere oplossing.

De toekomst

Onderwijs moet ten dienste staan van de samenleving en, of we het leuk vinden of niet, ook van de economie. Als er maar een handvol kandidaten zijn voor de richting pre-Romeinse filosofie, kan men die studie beter centraliseren aan een andere universiteit: Leiden, Groningen, Utrecht, Maastricht...

Universiteiten zijn kenniscentra waar ook kritisch denken moet worden gestimuleerd. Enkel dogmatisch kritisch zijn voor het kapitalisme vanop een MacBook pro, drinkend van een Starbucks Caramel Macchiato, maakt het een ietwat vreemde bedoening.

Dwepen met studenteninspraak en democratie is een farce. De studentenraad van de UvA is, als inspraakorgaan, een voorbeeld voor veel Nederlandse universiteiten. De ervaring leert dat de opkomst bij studentenraadverkiezingen rond de twintig procent ligt, en dat inspraak voorbehouden is voor een kleine groep gemotiveerde studenten, ondanks de enorme investeringen en promotie voor meer democratie.

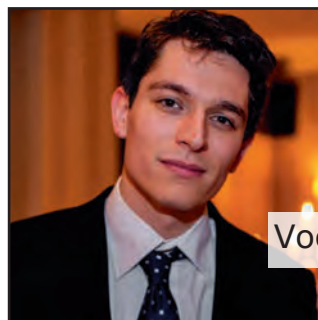
De kritiek van het 'rendementsdenken' aan de universiteit is zo puberaal dat een antwoord eigenlijk onnodig is. Wanneer in hetzelfde eisenpakket het ideaal 'kwaliteit boven kwantiteit' wordt geëist, maar de kwaliteit vervolgens niet mag worden gecontroleerd omwille van het vervloekte rendementsdenken, dan weet je het wel.

Het idee van kwaliteit boven kwantiteit is overigens ook strijdig met de eis tot democratisering van de besluitvorming, want de stem van de meerderheid = kwantiteit.

Een eisenpakket is slechts legitiem wanneer het doel van die eisen ook legitiem is, niet wanneer er veel studenten bij het protest betrokken zijn. Zo is het op z'n minst vreemd dat studenten ook volledige inspraak eisen over beslissingen met langdurige effecten, zoals huisvesting, budgettering en strategie, terwijl een volledige generatie studenten om de vijf à acht jaar wordt vervangen, een uiterst korte periode voor een instituut dat wellicht al haar huidige studenten zal overleven.

Alles is in beweging, ook de universiteit. Het College van Bestuur moet daarbij vorm geven aan wat de Haagse wetgever wil. Ik steun elke beweging die structurele vragen op de agenda wil plaatsen. De onderhandelingstafel is de ontmoetingsplek, niet de barricades. Heel wat uitdagingen schreeuwen om een aanpak. Wil men een substantiële kwaliteitssprong maken, dan is privatisering de enige optie. Van de tien beste universiteiten in de wereld is er immers geen enkele in publieke handen. Maar wellicht bedoelen de Maagdenhuisbezitters iets heel anders met hun 'kwaliteitssprong'.

De bezetting van het maagdenhuis is voorbij, maar met een open einde. Het is de taak van liberalen om de discussie aan te gaan. Dat Louise Gunning opstapt als voorzitter van het College van Bestuur van de UvA kan misschien als een overwinning worden gevierd, maar een kinderhand is nu eenmaal gauw gevuld.

Wouter
VAN KEMPEN

Voorzitter

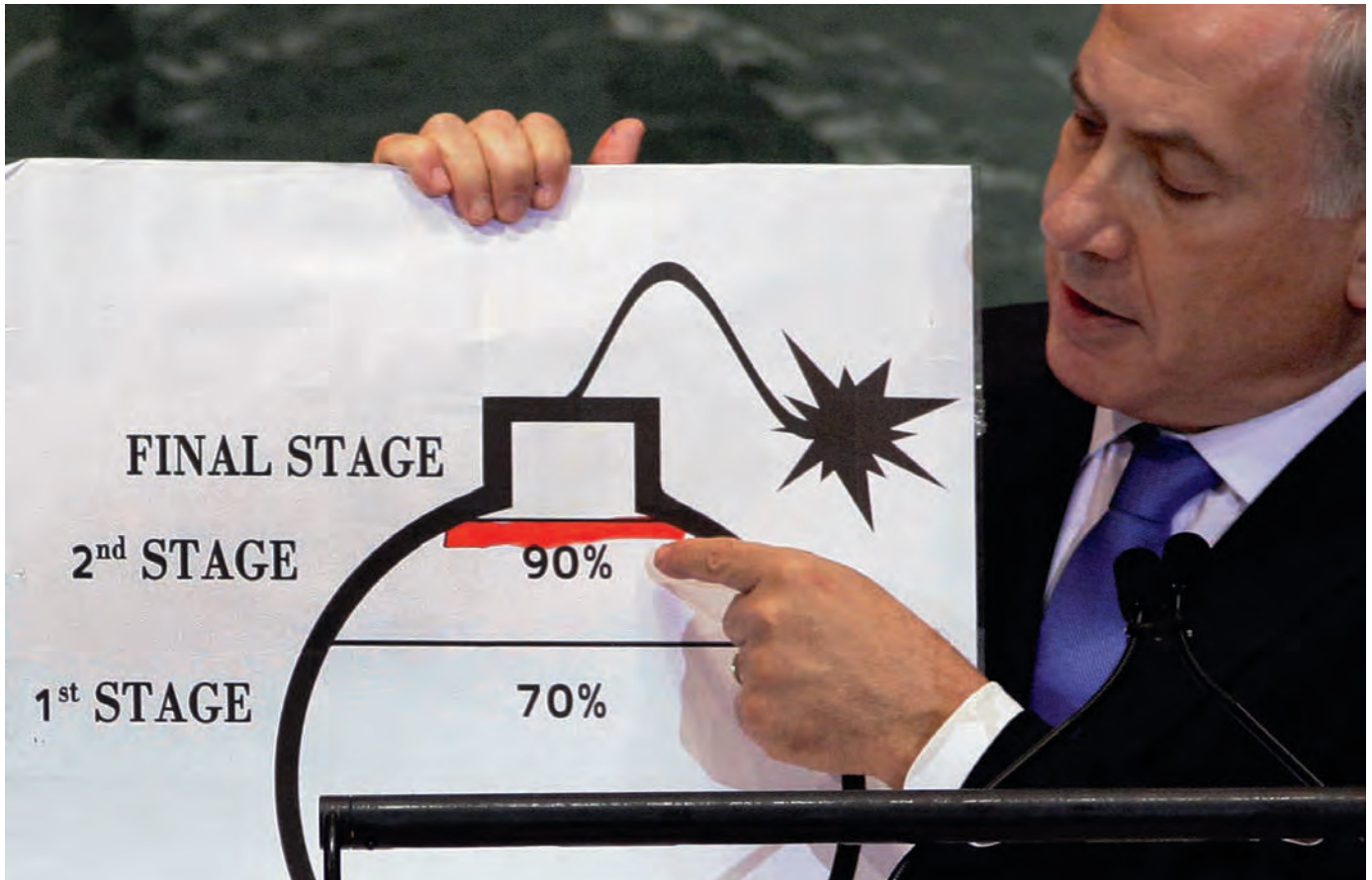
LVSV IN BEELDEN

--> Begin april maakte LVSV een fantastische nationaalreis naar de Baltische steden Riga en Vilnius

--> Zoals elk jaar was LVSV Brussel vertegenwoordigd op de Cup Herman De Croo, het voetbaltornooi tussen de verschillende LVSV-afdelingen

"The greater risk lies in appeasement" bedenkingen bij een nucleair Iran

Iran, 1979. De laatste telg van de Pahlavi-dynastie verliest de greep op zijn land aan ayatollah Khomeini. De seculiere en progressieve golfstaat staat op het punt in een dictatoriaal en theocratisch regime te veranderen. Alleen acute steun kan de vrije val breken. De leader of the free world Jimmy Carter verleent die niet. De rest is geschiedenis.

In de vier daaropvolgende decennia breidt de grootste vijand van de Verenigde Staten zijn invloedssfeer geleidelijk aan uit. Door het verlenen van financiële en militaire steun aan radicaal-sjiitische groeperingen verwerft het regime van de ayatollahs een steeds groter wordende machtspositie in onder andere Beirut, Sanaa, Gaza, Baghdad en Damascus; een proces dat door de internationale gemeenschap tot op vandaag geen halt wordt toegeroepen.

De discrepantie tussen perceptie en werkelijkheid

De aanwezigheid van Iran in elk huidig conflict in het Midden-Oosten, de

antiwesterse en antisemitische retoriek en de flagrante schendingen van mensenrechten verbleken in belang bij de dreiging die een nucleair gewapende Islamitische Republiek zou vormen. Inzake die delicate materie sloten Duitsland, China, Rusland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk, onder leiding van de Verenigde Staten en na meer dan tien jaar overleg, een raamakkoord met Iran, om het land te verhinderen een kernwapen te produceren. "It is a good deal, a deal that meets our core objectives", aldus president Obama. De reality-check deelt niet hetzelfde optimisme als dat van de commander-in-chief.

Het voorlopige akkoord heeft een duurtijd van tien jaar en behelst een afname in zowel de voorraad hoog- en laagverrijkt uranium als het aantal centrifuges om uranium te verrijken. Minder dan een derde van de huidige centrifuges – om uranium te verrijken – blijft draaien. Het International Atomic Energy Agency krijgt een mandaat om daar over te waken. Het geleidelijk afbouwen van economische sancties gebruiken de P5+1 – de vijf permanente leden van de VN-Veiligheidsraad plus Duitsland – als pasmunt. Achter deze mooie façade gaat echter een wankel constructie schuil.

Vandaag is de exacte situatie – voornamelijk de militaire dimensie – met betrekking tot het Iraanse, nucleaire programma onbekend, wat de opdracht van het IAEA zo goed als onmogelijk maakt. Datzelfde orgaan, dat zich op deze prangende kwestie begon te richten na de onthulling van het bestaan van een geheim nucleair programma, in 2002, publiceerde meerdere rapporten. Daaruit bleek, naast een chronisch tekort aan transparantie, ook twijfel te bestaan over de conformiteit van het atoomprogramma met het ondertekende non-proliferatieverdrag en de vreedzame doeleinden van het programma. Die gegevens brengen bedenkingen over de betrouwbaarheid van Iran met zich mee.

Crawling out of the box

Vandaag beschikt Iran over de nodige kennis en faciliteiten om een nucleair arsenaal op te bouwen. Het enige en meest cruciale stukje om de puzzel af te maken, is hoogverrijkt uranium. Mocht Iran over een nucleair wapen willen beschikken, dan kan het dat binnen twee à drie maanden. De overeengekomen afspraken in het raamakkoord vertragen dat proces tot twaalf maanden. Het IAEA en functionarissen binnen de Amerikaanse

overheid merkten op dat een jaar niet lang genoeg is om schendingen te ontdekken en tijdig in te grijpen.

Ook omtrent de pasmunt, namelijk het opheffen van economische sancties, heerst er veel onduidelijkheid. Iran liet herhaaldelijk weten alleen een deal te willen sluiten als de internationale gemeenschap alle sancties meteen opheft, terwijl de grootmachten eerst resultaten willen zien, vóór er tot geleidelijke opheffingen wordt overgegaan. Indien de pasmunt in het definitieve akkoord richting de Iraanse wensen overhelt, zal deze deal synoniem zijn aan onvoorwaardelijke economische vrijheid voor de Islamitische Republiek. Dat

"Dat scenario staat synoniem voor een nucleaire wapenwedloop, wat het licht ontvlambare Midden-Oosten in no time kan laten ontploffen."

gegeven brengt Iran in staat zich militair te versterken. Dat zo'n scenario Rusland weet te bekoren, blijkt uit de recente opheffing van het exportverbod van luchtafweergeschut, geschikt voor de beveiliging van nucleaire

sites. Daarnaast is het risico groot dat de miljarden, die vrijkomen als de sancties worden opgeheven, vrijwel meteen hun weg naar terroristische organisaties vinden.

Naast deze onduidelijkheden behelst het raamakkoord twee essentiële lacunes. Het rept met geen woord over de agressieve houding van Iran in het Midden-Oosten. Geen enkele concessie betreffende de verspreiding van een aartsgevaarlijke vorm van radicale islam in de regio valt in het voorlopige akkoord terug te vinden. Daarnaast valt er geen vermelding omtrent het Intercontinental Ballistic Missile Programme te bespeuren. In 2010 namen de Verenigde Naties een resolutie (1929) aan die Iran oplegde om zulke wapens niet te produceren. Toch kan het land vandaag over de grootste hoeveelheid ICBM's in het Midden-Oosten beschikken. Deze flagrante schending van een opgelegde maatregel stelt andermaal het betrouwbare karakter van Iran in vraag.

Indien het definitieve akkoord – dat tegen 1 juli uit de bus moet komen – de lijn van het raamakkoord volgt, scheppen de grootmachten een constellatie waarin geen sprake is van waterdichte garanties over de nucleaire toekomst van Iran. Die permissieve aanpak zal de soennitische staten niet ontgaan. Zo zullen Saoedi-Arabië en omliggende Arabische landen een nucleaire voorraad in huis willen halen om zich tegen de potentiële Iraanse dreiging te beschermen. Dat scenario staat synoniem voor een nucleaire wapenwedloop, wat het licht ontvlambare Midden-Oosten in no time kan laten ontploffen.

Prevent, not contain

Crucialer dan het doorprikken van het goed-nieuws-ballonnetje is het bieden van een alternatief. Met andere woorden: wat is een good deal?

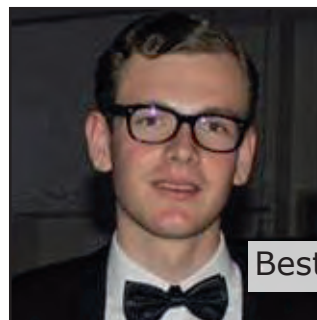
Allereerst zou de internationale gemeenschap de breakout time – de tijd die nodig is om een nucleair wapen te produceren – niet moeten vertragen, maar ervoor moeten zorgen dat er helemaal geen sprake is van een breakout time. Voorkomen in plaats van in te dammen, met andere woorden. Om dat te verwezenlijken zal het akkoord veel strengere maatregelen inzake de verrijkingcapaciteiten moeten omvatten. Minstens even belangrijk is de pasmunt, namelijk de opheffing van de sancties. Een goed akkoord zou geleidelijke opheffingen aan resultaten koppelen. Daarnaast zou het definitieve akkoord Iran een halt moeten toeroepen, zowel met betrekking tot het Intercontinental Ballistic Missile Programme als het verlenen van steun aan terroristische groeperingen.

Indien bovenstaande afspraken niet in een akkoord terug te vinden zijn, kan er onmogelijk sprake zijn van een good deal. Nochtans beschikken de P5+1 over het geschikte drukkingsmiddel om hun doel te bereiken. Zo kan de internationale gemeenschap door het opleggen van economisch pijnlijke sancties een dergelijke deal uit de brand slepen. Zo trok Iran in 2012, toen het olie-embargo van start ging, meteen naar de onderhandelingstafel omdat de Iraanse economie zulke sancties niet langdurig kon verdragen. Het gebruik van dergelijke instrumenten schept een kader waarin de internationale gemeenschap haar wil kan opleggen.

"Laat het duidelijk zijn dat de diplomatieke aanpak altijd op de eerste plaats komt, al leert de geschiedenis ons dat het volgen van het diplomatieke pad à tout prix de wereld wel vaker naar duistere dagen heeft geleid."

Laat het duidelijk zijn dat de diplomatieke aanpak altijd op de eerste plaats komt, al leert de geschiedenis ons dat het volgen van het diplomatieke pad à tout prix de wereld wel vaker naar duistere

dagen heeft geleid. Zo zadelde Jimmy Carters appeasementpolitiek de huidige commander-in-chief op met een enorme verantwoordelijkheid: het huwelijk tussen een oorlogszuchtige islam en nucleaire wapens proberen te beletten. Laten we hopen dat Obama's 'historical agreement' een antwoord kan bieden op dat delicate vraagstuk, en niet op een historische blunder uitdraait.

**Jonas
Potemans**

Bestuurslid LVSV Leuven

Het einde van het intellectuele, politieke debat in België

De emotionalisering van de samenleving heeft zich verruimd tot het politieke debat in België. Zowat elk overheidsniveau maakt er zich schuldig aan. Hoe lang is het geleden dat er intellectuele, diepgaande debatten plaatsvonden in het parlement? En hoe lang is het geleden dat er werd verwezen naar het werk van gezaghebbende economen, sociologen, filosofen of andere intellectuelen, om standpunten te verduidelijken? Het politieke debat is gedegradeerd tot het 'voetbal van de lelijken'. De spreker met de mooiste oneliner wint, ongeacht of zijn/haar uitspraken ergens op slaan of niet. Waarom staat een kandidaat-voorzitter van sp.a een berichtje in het parlement voor te lezen van een negenjarige jongen, zonder enige rationale argumentatie over het onderwerp dat hij aanhaalt? Wanneer het over kinderen gaat, verdwijnt alle rationaliteit.

In de reclamewereld is al lang bekend dat emotionele positionering effectiever werkt dan rationale argumentatie. Een waspoedermerk moet niet alleen je T-shirt terug wit maken, de boodschap moet je ook een gelukzalig gevoel bezorgen. Dit heet ESP (Emotional Selling Proposition) en USP (Unique Selling Proposition). Zo worden we dagelijks overspoeld met columns, opiniestukken, nieuwsberichten en

persberichten over de politiek. Dat dwingt politici ertoe meer bezig te zijn met het counteren van negatieve persberichten dan met hun job: aan politiek doen. Die negatieve berichtgeving wordt immers uitgestuurd in het belang van de agenda van de zender, liefst op een zo emotioneel mogelijke toon: een zo effectief mogelijke ESP.

Een prachtig voorbeeld is 'Hart Boven Hard'. De naam van de zelfverklaarde burgerbeweging alleen al is bijzonder insinuerend, alsof alleen leden en sympathisanten van de beweging een hart hebben, en het beste willen voor de bevolking. Het is nogal hypocriet om te beweren dat de politieke partijen die momenteel een coalitie vormen geen hart zouden hebben, en dat ze onpopulaire maatregelen nemen om de bevolking eens flink te pesten. Men zou bijna vergeten dat Hart Boven Hard opgericht werd in de partijlokalen van de roodgroene oppositie. De oprichter en voormalige woordvoerder van de organisatie is kunstenaar Dominique Willaert. Hij kreeg vorig jaar 448.000 euro aan overheidssubsidies cadeau, en van de stad Gent ontving zijn vzw nog 108.000 euro extra. Vanuit die positie klagen over een "asociaal beleid" getuigt wel van enig lef. Bovendien zijn een groot deel van de oprichters tewerkgesteld (en verantwoordelijk voor) de sectoren die de

organisatie als risicosectoren benoemt. Maar bij politieke communicatie geeft framing de doorslag, het kan niet emotioneel genoeg zijn.

We kunnen ons de vraag stellen of dit de 'democratie' is die onze voorouders voor ogen hadden. Een intellectueel debat is meer dan tien minuten lang een monoloog voeren in Terzake, om beleid te verdedigen of af te kraken. Tien minuten is voor de meeste politici wel net genoeg om prachtige oneliners te lanceren, de harten van de kijkers te raken en zichzelf in de kijker te zetten. Politiek correct blijven vormt daarbij de belangrijkste richtlijn, anders moet de politicus in kwestie de dag nadien een persconferentie organiseren om zijn/haar excuses aan te bieden en zijn/haar woorden terug te nemen.

Democratische besluitvorming gaat ook om toegeven dat er impopulaire maatregelen moeten worden genomen, die uiteraard in vraag horen te worden gesteld door de oppositie. Maar dat moet rationeel en in alle intellectuele eerlijkheid gebeuren, niet via een overdreven emotionele argumentatie die inhoudelijk nergens op slaat, elementen uit de context haalt en niet gecounterd kan worden (wie dan niet akkoord gaat, is in het beste geval asociaal en in het ergste geval een racist of een fascist). Het is een triest gegeven, zeker als je bedenkt dat we drie maanden geleden nog allemaal samen 'Je suis Charlie' aan het scanderen waren. Lang leve de vrije meningsuiting, maar alleen voor meningen waarover een maatschappelijke consensus heerst. Zondaars worden de dag nadien neergesabeld in de media.

Een gevolg van die emotionalisering is dat het politieke debat tot op het trieste af voorspelbaar is geworden. Nog vóór een politicus van pakweg Groen op het toneel

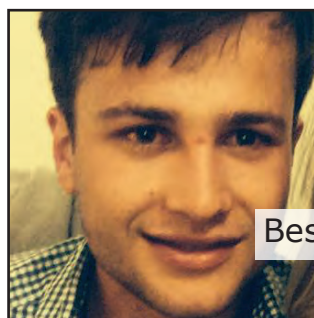
verschijnt, weet je eigenlijk al wat zijn/haar standpunt(en) zullen zijn. En dat geldt ook voor alle andere partijen: van PVDA tot VB. De enige partij die nog heel af en toe voor een verrassing zorgt, is CD&V. Niet dat er dan intellectueel of maatschappelijk belang mee is gemoeid, meestal gaat het om plat opportunisme. Een zelfverklaarde centrumpartij kan zich positioneren zoals ze wil en wanneer ze wil, comfortabel in het midden van het bed, weet je wel. Die voorspelbaarheid is enerzijds te wijten aan ideologische aspecten, maar ook aan de drang om in de eenheidsworst van het maatschappelijke klimaat te blijven.

Het ziet er niet naar uit dat die trend op korte termijn zal veranderen. De berichtgeving en politieke zendtijd worden steeds compacter. Hierdoor zal elke relevante communicatiespecialist worden

"Een gevolg van die emotionalisering is dat het politieke debat tot op het trieste af voorspelbaar is geworden. Nog vóór een politicus van pakweg Groen op het toneel verschijnt, weet je eigenlijk al wat zijn/haar standpunt(en) zullen zijn."

gedwongen om met een korte boodschap een zo groot mogelijke impact te bezorgen. Die impact kan alleen worden bereikt met emotionele berichtgeving.

Rationele argumenten zijn immers behoorlijk saai. Niet zo lang geleden werden er boeken geschreven over één of twee onderwerpen, waar men zich dan voor honderden pagina's kon in verdiepen. Die boeken zijn in ons digitale tijdperk vaak gereduceerd tot 140 tekens. Met een beetje geluk krijg je nog een interview. Maar zeg vooral niets dat buiten de consensus van het debat valt, want precies die uitspraak zal volledig uit de context worden gehaald en als citaat op de voorpagina van de krant worden afgedrukt.

Nathan
BENIT

Bestuurslid

De comeback van de vrije meningsuiting wat we van Charlie Hebdo kunnen leren

"We moeten de vrije meningsuiting een heel klein beetje aan banden leggen", het moet zowat de meest opmerkelijke uitspraak zijn geweest in de nasleep van het drama in Parijs. Tja, een debat over vrije meningsuiting is beter dan geen debat.

In de uren na de Parijse tragedie werd een sociaal medium als facebook overspoeld door statussen en commentaren waarin het recht op een bijna absolute vrije meningsuiting werd verdedigd. Zelfs van organisaties waar je het niet meteen van zou verwachten, en van mensen die over het algemeen vinden dat de Franse schrijver Éric Zemmour, de Deense cartoonist Kurt Westergaard of de Nederlandse politicus Geert Wilders moeten worden veroordeeld en zelfs opgesloten, volgde een lofzang op het recht om vrij je opinie te uiten.

Iedereen voelde immers perfect aan waar het de daders in de Franse hoofdstad om te doen was: ons de mond snoeren, angst zaaien en aan zoveel mogelijk mensen duidelijk maken dat wie bepaalde overtuigingen bespot, misschien hetzelfde lot wacht.

Al waren er ook heel andere reacties. "Wat doet Twitter met haters die hun blijdschap tweeten over de doden bij Charlie Hebdo?", kopte een artikel van Wouter Verschelden op Newsmonkey.

Twitter en het Franse ministerie van Binnenlandse Zaken grepen niet in, en dat is maar goed ook. Al was het maar om het besef levendig te houden dat sommige mensen er nu eenmaal walgelijke denkbelden op nahouden. Door het publiek vrij toegang te geven tot om het even welke opinie, zelfs de meest afschuwelijke, weten we op de eerste plaats waar we zelf voor staan, en denken we wellicht ook beter na over de argumenten waar we onze eigen waarden op funderen. Toelaten dat de overheid bepaalt wat wel en niet mag worden gezegd, zal er onvermijdelijk toe leiden dat generaties na ons niet eens meer zullen weten waarom je iets niet mag zeggen, maar enkel dát je het niet mag

zeggen. Wie na de aanslagen in Parijs de democratie en de rechtsstaat verder wil ondermijnen, moet nu vooral pleiten voor méér beperkingen op de vrije meningsuiting.

Nog niet zo lang geleden was België een, naar Europese normen, uitzonderlijk tolerant land ten opzichte van meningen. Daar kwam een einde aan rond de eeuwwisseling, toen de bijna onaantastbare, grondwettelijke bescherming van de mening werd ingeruild voor uitgebreide antiracisme- en discriminatiewetgeving.

Daarbij werd de vrije meningsuiting, als grondrecht, ernstig op de helling gezet. Wanneer een meerderheid van de bevolking grenzen mag stellen aan de vrijheid van anderen om te zeggen wat ze willen, kunnen we per definitie niet meer spreken over 'vrije' meningsuiting: een juridisch principe dat dient om provocerende, afschuwelijke en ronduit gevaarlijke opinies te beschermen voor gerechtelijke vervolging.

Dat een meerderheid van de bevolking ronduit gechoqueerd mag zijn omwille van een bepaalde opinie, zonder dat diegene die ze uit kan worden vervolgd, vormt de absolute kern van het recht op vrije meningsuiting. Maar dat principe werd rond de eeuwwisseling dus gebannen uit onze grondwet. In de plaats kwam er wetgeving met vage en voor interpretatie vatbare concepten als 'aanzetten tot discriminatie en haat'. Bij onze noorderburen is het niet veel beter gesteld, waar ronduit ridicule bepalingen als 'groepsbelediging' en 'belediging van een openbare instelling' daadwerkelijk in het Wetboek van Strafrecht terug te vinden zijn.

Hoe tragisch de gebeurtenissen in Parijs ook zijn, het zou, in de eerste plaats voor de slachtoffers, nog tragischer zijn om morgen verder te gaan alsof er nooit iets is gebeurd, en onze eigen principes (en vooral: onze eigen wetgeving) niet in vraag te stellen.

Het inperken van de vrijheid om extreme meningen te uiten, zoals in de voorbije

decennia is gebeurd, heeft niet tot minder extremisme geleid, eerder integendeel. De vrijheid van meningsuiting nog zwaarder inperken zou de Parijse criminelen bovendien een grotere martelarenstatus geven in hun eigen gemeenschap, en zou enkel die mensen treffen die niet de intentie hebben om geweld te gebruiken.

Wie de achterban van de daders echt via de wet wil treffen, kan dat slechts op één manier doen: door critici en satirici een grotere, juridische vrijheid te geven om (fundamentalistische en gewelddadige) overtuigingen te bespotten. Schaf met andere woorden idiote omschrijvingen als 'aanzetten tot discriminatie' en een hele reeks beledigingen in ons strafwetboek af, dat zijn immers het soort dubieuze bepalingen waarmee ook een cartoonist ooit zou kunnen worden veroordeeld, in de waan van de dag en door één of andere gekke rechter.

Ik pleit hiermee, voor alle duidelijkheid, niet om ongebreideld iemands overtuiging te vernederen (het fatsoenlijke debat is en blijft heilig), maar wel om een duidelijke, symbolische boodschap te brengen aan de volgelingen van de Parijse misdadigers: als jullie mensen vermoorden omwille van hun mening, dan geven wij de gelijkgezinde achterblijvers (en dat zijn er niet weinig) een nog grotere, juridische vrijheid om diezelfde mening te blijven uiten. Enkel door zo'n reactie zal de achterban van de broers Kouachi en van Coulibaly misschien een beetje van de frustratie voelen die u en ik begin januari hebben ervaren. En meer nog dan een straf voor de daders zou het een eerbetoon zijn aan de slachtoffers.

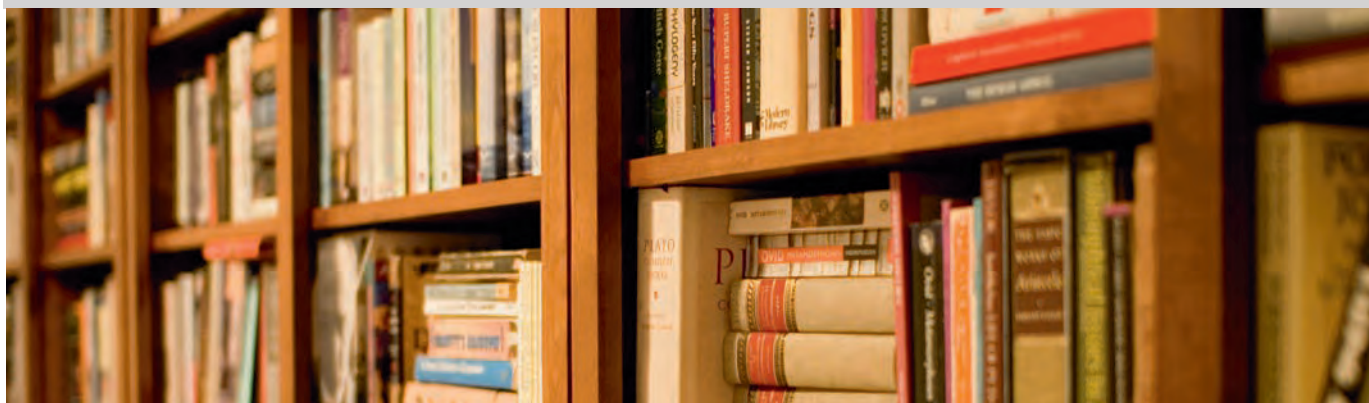

Alexander
CASIER

Politiek Secretaris

LIBERALE BIBLIOTHEEK

Sinds enkele jaren legt LSVS Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontlenen, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Titel

Auteur

The Liberterian Reader	Boaz, David (ed.)
Inclined to Liberty	Carabini, Louis
Principles for a Free Society	Epstein, Richard
Law, Legislation and Liberty	Hayek, Friedrich
The Constitution of Liberty	Hayek, Friedrich
The Law	Bastiat, Frédéric
Rechtvaardigheid en Solidariteit	Bastiat, Frédéric
The Economics of Freedom	Bastiat, Frédéric
Economics in One Lesson	Hazlitt, Henry
Re-thinking Green	Higgs, Robert & Close, Carl
The Challenge of Liberty	Higgs, Robert & Close, Carl
On Liberty	Mill, John Stuart
Human Action	von Mises, Ludwig
Socialism	von Mises, Ludwig
Capitalism and Freedom	Friedman, Milton
Free to choose	Friedman, Milton
Vlaktaks	Niemegeers, Werner
Anarchy, State and Utopia	Nozick, Robert
Atlas Shrugged	Rand, Ayn
I, Pencil	Read, Leonard
An inquiry Into The Nature and Causes of the Wealth of Nations	Smith, Adam
The Theory of Moral Sentiments	Smith, Adam
A Beginner's Guide to Liberty	Wellings, Richard (ed.)
Democracy in America - Volume 1	Tocqueville, Alexis de
La tradition de la liberté 1	de Salle, Corentin
La tradition de la liberté 2	de Salle, Corentin
Vlaanderen en Europa: noodzaak en grenzen van solidariteit	Hans Verboven (red.)
Il Principe en andere politieke geschriften	Niccolò Machiavelli

Wouter van Kempen
Voorzitter

Gregory
Deschuyteneer
Ondervoorzitter

Alexander Casier
Politiek Secretaris

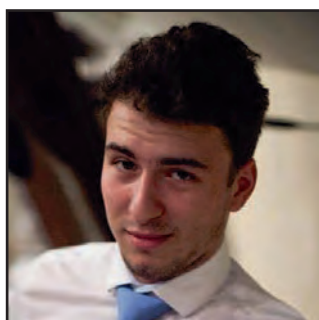
Dries Nackaerts
Penningsmeester

Jasper Maes
Secretaris

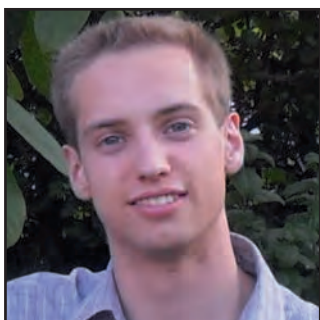
Jelle Boyen
Bestuurslid

Gilles Lenaerts
Bestuurslid

Prince Vandorpe
Bestuurslid

Jitte Akkermans
Bestuurslid

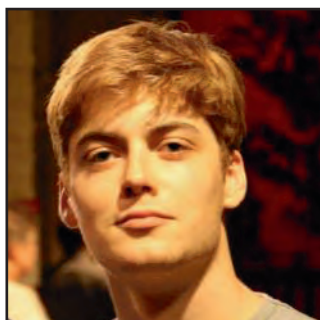
Mitch Devinck
Bestuurslid

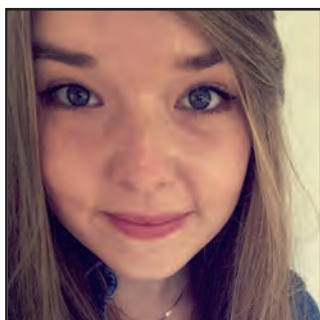
Nathan Benit
Bestuurslid

Astrid Vanbever
Bestuurslid

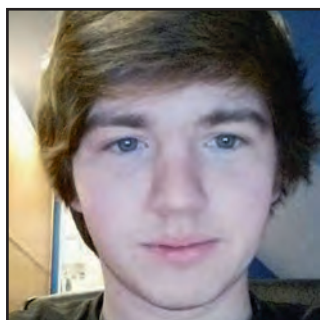
Dieter Goovaerts
Bestuurslid

Renate
Van Wesemael
Aspirant-bestuurslid

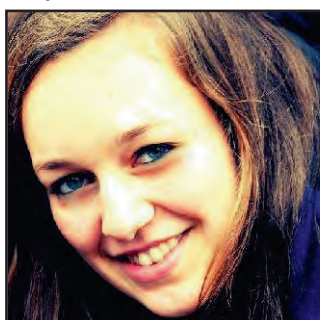
Sophie Lievens
Aspirant-bestuurslid

David De Hertogh
Aspirant-bestuurslid

Emma Declercq
Aspirant-bestuurslid

Céline Verbelen
Aspirant-bestuurslid

ERELEDEN LVSV BRUSSEL

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

dhr. Herman DE CROO

dhr. Patrick DEWAELE

dhr. Guy VANHENGEL

dhr. Georges LENSSEN

dhr. Stefan CORNELIS

mevr. Annemie NEYTS

dhr. Thomas RYCKALTS

dhr. Karel DE GUCHT

mevr. Martine Taelman

dhr. Steven DEVLOO

mevr. Irinia DE KNOP

mevr. Els AMPE

dhr. Ludo VANDERVELDEN

dhr. Boudewijn BOUCKAERT

dhr. Laurens TEIRLINCK

mevr. Ann DELACAUW

dhr. Luc SCHOLLAERT

dhr. Dirk DEVROEY

mevr. Annemie TURTELBOOM

dhr. Michiel ROGIERS

mevr. Godelieve WIERINCK

dhr. Rik DAEMS

mevr. Isabel NOTAMUS

dhr. Alvin WITTENS

dhr. Jan HAYEN

mevr. Jeanine POCKELÉ

dhr. Bavo ANCIAUX

dhr. Sven GATZ

mevr. Ann BRUSSEEL

mevr. Caroline SNEYERS

dhr. Gregory DESCHUYTENEER

dhr. Carl VEREECKE

dhr. Florent BAUDEWYNS

dhr. Louis MICHEL

dhr. Olivier CUVELIER

mevr. Brigitte GOORIS

dhr. Roby GUNS

dhr. Olivier DENIS

dhr. Dieter KEUTEN

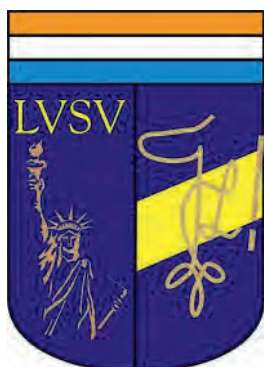
mevr. Maggie DE BLOCK

dhr. Philippe DE BACKER

dhr. Alexander DE CROO

LVSV-BRUSSEL.BE

Je vindt LVSV Brussel ook terug
op Facebook en Twitter

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**